

Strona pozwana: Germanwings GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy wynikające z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾ prawo do odszkodowania przysługuje także wtedy, gdy pasażer ze względu na stosunkowo niewielkie opóźnienie przylotu nie zdążył na lot łączony i w wyniku tego przybył do miejsca docelowego z opóźnieniem, wynoszącym co najmniej trzy godziny, jednak oba loty obsługiwane były przez różnych przewoźników lotniczych, a potwierdzenie rezerwacji dokonane zostało przez biuro podróży, które przygotowało zestawienie lotów dla swojego klienta?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Hiszpania) w dniu 11 marca 2019 r. — Promociones Oliva Park S.L./Tribunal Económico Administrativo Regional (TEAR) de la Comunidad Valenciana

(Sprawa C-220/19)

(2019/C 213/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Promociones Oliva Park S.L.

Druga strona postępowania: Tribunal Económico Administrativo Regional (TEAR) de la Comunidad Valenciana

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 2 dyrektywy 2008/118/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie nominalnie bezpośredniemu podatkowi takiemu jak IVPEE, który, zważywszy na jego rzeczywisty charakter, jest podatkiem pośrednim bez szczególnego celu, wyłącznie o charakterze budżetowym, przy czym kwalifikacja przyznana mu przez prawo krajowe nie może mieć pierwszeństwa nad wykładnią prawa Unii, które podlega celom właściwym dla tego porządku prawnego i na podstawie obiektywnych cech opodatkowania?

- 2) Czy pomimo zakwalifikowania IVPEE jako podatek środowiskowy podatek ten realizuje zasadniczy cel budżetowy poprzez opodatkowanie w taki sam sposób działalności w zakresie produkcji oraz włączenia do systemu energii elektrycznej, niezależnie od intensywności tej działalności i jej wpływu na środowisko, z naruszeniem art. 1, art. 3 ust. 1, 2 i art. 3 ust. 3 lit. a) w związku z art. 2 lit. k) dyrektywy 2009/28/WE?
- 3) Czy należy interpretować, że zasada wolnej konkurencji i promowania energii ze źródeł odnawialnych sprzeciwia się IVPEE w zakresie, w jakim IVPEE zapewnia takie samo traktowanie pod względem podatkowym energii ze źródeł nieodnawialnych i energii ze źródeł odnawialnych, dyskryminując źródła odnawialne i naruszając system wsparcia przewidziany w art. 2 lit. k) dyrektywy 2009/28/WE?
- 4) Wreszcie, czy wspomniana zasada wolnej konkurencji oraz art. 32, 33 i 34 (rozdział VIII, „Organizacja dostępu do systemu”) dyrektywy 2009/72/WE sprzeciwiają się IVPEE ze względu na to, że IVPEE zezwala na dyskryminację pozytywną producentów energii elektrycznej innych niż krajowi, ze szkodą dla producentów hiszpańskich, zakłócając krajowy rynek energii elektrycznej i dostęp do systemu?

(¹) Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG (Dz.U. 2008, L 9, s. 12).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez
Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austria) w dniu 14 marca 2019 r. — DX**

(Sprawa C-227/19)

(2019/C 213/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Steiermark

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DX

Organ, którego działania skarga dotyczy: Bürgermeister der Stadt Graz

Uczestnik postępowania: Finanzpolizei

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 TFUE i dyrektywę 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (¹) oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE (²) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który przewiduje bardzo wysokie grzywny, w szczególności wysokie kary minimalne nakładane łącznie na danego pracownika, za naruszenie formalnych obowiązków w przypadku transgranicznego zatrudnienia pracowników, takich jak brak utrzymywania dokumentów dotyczących wynagrodzeń lub brak zawiadomienia centralnego urzędu koordynacji (zawiadomienia ZKO)?